

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa B. S.A. z siedzibą w P.
przeciwko T. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę
3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Nakazem zapłaty, wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 25 listopada 2013 roku Sąd Okręgowy w W. nakazał pozwanym M. S. i T. M. zapłacenie solidarnie powodowi K. S.A. z siedzibą w W. kwoty 90.996,51 zł z określonymi w nakazie ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

Wyrokiem z dnia 30 września 2014 roku Sąd Okręgowy w W. utrzymał w mocy powyższy nakaz zapłaty w stosunku do pozwanego T. M., a Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 23 października 2015 r. oddalił apelację pozwanego.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że pozwany jako poręczyciel wekslowy odpowiada za zobowiązania wystawcy weksla wynikające z umów leasingu z dnia 10 lipca 2009 r., gdyż ten stosunek prawny nie ustał. Z zawartych do tych umów aneksów wynika bowiem, że oświadczenia o wypowiedzeniu umów były za zgodą leasingobiorcy cofane, a uprawnienie do odwołania oświadczenia woli wynika z art. 61 § 1 k.c. i za zgodą adresata może być dokonane w każdym czasie. Sąd drugiej instancji stwierdził, że niezależnie od treści tych oświadczeń kształtujących i czasu ich dotarcia do adresata wola stron utraciły one swoją skuteczność, a co za tym idzie nie doprowadziły do ustania stosunków prawnych wynikających z zawartych umów leasingu.

W skardze kasacyjnej pozwany jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zdaniem skarżącego wykładnia i stosowanie art. 61 k.c., wywołuje rozbieżności w judykaturze. Rozbieżności te związane są z brakiem jednomyślności w kwestii, czy wobec brzmienia art. 61 k.c. możliwe jest cofnięcie oświadczenia woli (w zakresie odstąpienia od umowy, czy wypowiedzenia umowy) po dojściu do

adresata oraz za jego zgodą, w szczególności w odniesieniu do stosunków prawnych o charakterze obligacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołał się do przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., powinien wskazać przepis prawa wymagający wykładni oraz jej zakres, przedstawić możliwości interpretacyjne oraz występujące na ich tle kontrowersje i rozbieżne oceny prawne, a także wykazać, że mają one poważny charakter wymagający zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku są występujące w orzecznictwie rozbieżności wynikające z różnej wykładni przepisu, powinien wskazać rozbieżne orzeczenia sądowe, dokonać ich analizy i wykazać, że zapadły one w wyniku dokonania przez sądy różnej wykładni wskazanego przepisu w takich samych stanach faktycznych i prawnych (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, nie publ.).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że nie zostało wykazane istnienie w sprawie tak rozumianej przesłanki przedsądu powołanej we wniosku.

Skarżący nie wykazał, że rzeczywiście przepis art. 61 k.c. budzi poważne wątpliwości interpretacyjnych w zakresie przez niego określonym. Nie wskazał poważnych kontrowersji lub rozbieżnych ocen prawnych na tle jego wykładni, ani nie dokonał ich analizy, odwołując się jedynie ogólnie do nieokreślonych poglądów doktryny ze wskazaniem miejsca publikacji. Nie wykazał również, że w tej kwestii sądy powszechne i Sąd Najwyższy dokonują różnej wykładni przepisu, co doprowadza do rozbieżności w orzecznictwie. Wskazany przez niego wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2009 r. II CSK 518/08 nie dotyczy wykładni art. 61 zd. 2 k.c. lecz uchylenia skutków oświadczenia woli o odstąpieniu od umowy, a więc art. 494 k.c. Skarżący nie wskazał żadnych innych orzeczeń i pominął przytoczone przez Sąd Apelacyjny dwa wyroki Sądu Najwyższego, w których dokonano wykładni art. 61 zd. 2 k.c. przyjętej obecnie w sprawie przez Sąd drugiej instancji (wyroki z dnia 22 lutego 1952 r. C 44/52, OSNC 1953/2/50 i z dnia 3 listopada 1955 r. III CR 1562/54, OSNC 1956/2). Nie wykazał zatem potrzeby

dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 61 k.c. we wskazanym przez niego zakresie.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw